

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν... δρ. 7.— Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος... " 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος... " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Ἀ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15 Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 25

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τί εἶχε ἀπογί-
νη ὁ Λεονταράκης; Ποῦ ἦτανε; τί ἔ-
καμνε;

Εἶσθε, βέβαια, περίεργοι νὰ το μάθετε.
Ἕνας-ἕνας οἱ παληκαράδες, πού του
ἔκαμναν τὴν διαδήλωσιν, ἐσκόρπισαν καὶ
ἐτράβηξαν κατὰ τὰ σπίτια των, καὶ εἰς
τὸ τέλος ἔμεινε μοναχὸς τοῦ ὁ Λεοντα-
ράκης μὲ τὴν Φασουλίνα, τὴν μαϊμουδί-
τσα ποῦ εἶχε τὸ σκουφάκι.

— Στάσου μιά στιγμή! τῆς εἶπε.
Ἐβγάλε τὸ σουγιά του καὶ ἔκοψε μιά
βέργα, ἴσια καὶ μεγάλη, ὥστερα ἔβγαλε
ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν μανδουλάρα του,
καὶ τὴν ἔδεσε ἐπάνω στὴ βέργα, σὰν ση-
μαία. Ὑστερα ἔσκυψε, καὶ ἐλαφρὰ-ἐλα-
φρὰ ἀνέσκηκωσε τὴν Φα-
σουλίνα, καὶ τὴν ἐκάθισε
στὴ πλάτη του, ὅπως τὸν
ἐκρατοῦσε προτῆτερα, τὸν

« Πᾶνε στὸ παλάτι. »

ἴδιον, ὁ Ιαννάκης· καὶ ἔτσι, μὲ γέλια
καὶ χαρές, ἐτράβηξαν καὶ οἱ δύο νὰ πᾶνε
στὸ παλάτι.

Διότι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὁ Λεονταρά-
κης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ πῇ τῆς μητέ-
ρας του, τῆς Λεονταρίνας, νὰ κρατή-
σουνε μαζί των
τὴν Φασουλί-
να, ἣ ὅποια τώ-
ρα πιά δὲν εἶχε
κανέναν ἄλλον
προστάτην.

— Μά, Λε-
ονταράκη μου,
εἶπεν ἡ Φα-
σουλίνα· ἐγώ,
ξέρεις, φοβοῦ-
μαι μὴ θὰ φο-
βούμαι παραπο-
λὸ τοὺς δικούς
σου, ξέρεις, τὸν
πατέρα σου καὶ
τὴν μητέρα
σου, ξέρεις, καὶ
τὸν ἀδελφὸ σου
καὶ τὴν ἀδελφὴ
σου, ξέρεις...

— Τί ξέρω;
Δὲν ξέρω τί-
ποτα ἐγώ! εἶ-
πε ὁ Λεοντα-
ράκης. Τί, λές;
φοβάσαι, λέει.
τὸν Ἀριστομέ-
νη καὶ τὴν Μα-
ριάνθη; Καλέ,
αὐτὰ τὰ δύο
μικρὰ θὰ χα-
ροῦν πολὺ, ποῦ θὰ σ' ἔχουν νὰ παίζετε
μαζί... Ἐννοία σου, καὶ θὰ το πῶ
ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, καὶ
νὰ μὴ φοβάσαι καθόλου! Δὲν θὰ σε...
φᾶνε!

Ἔτσι ἔλεγε ὁ Λεονταράκης. Μὰ καὶ
ὁ ἴδιος, μ' ὅλη τὴν παληκαριά του, εἶ-
χε ἕνα φόβο, ὅσο ἐκόντευε νὰ φθάσῃ στὸ
παλάτι! Πῶς νὰ τα πῇ τῆς μητέρας

του, αὐτὰ ποῦ ἔγιναν στὸ σχολεῖον; —
Ἡ μητέρα του, ξέρετε, δὲν ἐχώρατεψε
διόλου!

Ἀφίσε λοιπὸν τὴν Φασουλίνα καὶ τὴν
σημαίαν του ἔξω στὴν αὐλή, καὶ μὲ κα-
τεβασμένα κάπως τ' αὐτιά του ἐμπήκε

« Καλῶς τὸ χρυσὸ μου τ' ἀγόρι. »

στὸ μεγάλο περιβόλι, ὅπου εὗρηκε τὴν
μητέρα του, ποῦ ἔκαμνε περίπατο μὲ τὸν
Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαριάνθη.

Ἀκουσε βήματα ἡ Λεονταρίνα, ἐγύ-
ρισε τὸ κεφάλι της καὶ, ἄμα εἶδε ἐμπρὸς
τῆς τὸν Λεονταράκη, ἐσκήκωσε ὑψηλὰ
τὲς χερσὺν της, καὶ ἔβαλε ἀμέσως τὲς
φωνές:

— Μπα! καλῶς τὸ παιδί μου, κα-

λῶς τὸ χρυσό μου τ' ἀγόρι! Τί καλο-
θρεμμένο ποῦ φαίνεται... Τοῦλάχιστον,
αὐτὸς ὁ κακομοίρης ὁ Τζίκο-Τζέκος,
τρέφει καλὰ τοὺς οἰκοτρόφους του, ἂν
καί, λένε, δέν τοὺς δίνει καλὴν πνευμα-
τικὴν τροφήν... Μά, πῶς ἦταν αὐτὸ
κ' ἐγύρισες τόσον ἐνωρίς στὸ σπίτι, κα-
λό μου ἀγόρι;...

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ Ρόζα ἐκτύπησε μετ' ὀλίγον ἀπ'
ἐξω τὴν θυρίδα. καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπι-
βάτας τὴν κατέβασε.

— Νά μου γράψετε γρήγορα, ἐφώνα-
ξε. Θέλω νὰ μάθω πῶς θὰ τα περάσε-
τε. Νά μοῦ τα γράψετε ὅλα, κ' ἐγὼ θὰ
σας γράψω τὸ ἴδιο.

— Ναί, εἶπεν ἡ Δωροθέα, καί... καὶ
δέν σας εὐχαρίστησα, τὴν Νάννη κ' ἐμένα.

— Ἐλα τώρα! μὴν λές ἀνοήσιες!
διέκοψεν ἡ Ρόζα. Κλείσε καλλίτερα τὴν
θυρίδα.

— Πᾶμε, μίς Χάρτλεϋ, πᾶμε, ἐφώνα-
ξεν ἡ Νάννη, καὶ τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ
χέρι. Πρέπει νὰ πᾶμε, διότι ἀνησυχῶ
πολύ, ποῦ ἀρίσαμε ἔτσι μόνο τὸ σπίτι...

Καὶ ἐξηφανίσθησαν ταχέως ἐντὸς τοῦ
πλήθους.

Τὸ τραῖνον ἤρχησε νὰ ἐκκινήσῃ, καὶ
τὰ κορίτσια ἐκάθητο εἰς τὰ ἐπτά καρ-
φιά, ἕως ὅτου ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν
σταθμόν. Ἐπειδὴ ἦσαν καὶ ξένοι παρόν-
τες, δέν ἤμπορουσαν νὰ ὁμιλήσουν ἐλευ-
θέρως ἐτυλίχθησαν λοιπὸν καλὰ μὲ τὰ
σκεπάσματά των, κ' ἐκάθησαν σιωπηλά,
μόνον δὲ ἀνεστέναζαν ἐνίοτε. Ἐνας ἐπι-
βάτης παρετήρησεν ὅτι τὸ ταξιδί των
θὰ ἐγένετο μὲ κρύον καιρὸν, καὶ μία κυ-
ρία ἠρώτησε τὰ κορίτσια ἂν ἐπὶ γαίαν
εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐπειτα ὅλοι ἐσιώπη-
σαν, καὶ ἔμειναν σὰν νυσταγμένοι...

— Ἀ! μὰ παραπολὺ μεγάλην στά-
σιν κάμνομεν ἐδῶ! — εἶπεν ἕνας ἀπὸ
τοὺς κυρίους.

ἽΟλοι ἀμέσως εὐρέθησαν ἐξυπνοί.

— Δέν το ἀντελήφθην, ἀπήντησεν ἡ
σύζυγός του. Μὲ εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος.

— Ἐχομεν σωστὴ μισὴ ὥρα ποῦ ἐ-
σταματήσαμεν, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἀ-
κούω φωνές... Εἶνε ὁμως τόσος ἄερας,
ὥστε δέν εἶμαι βέβαιος.

Ἐξῶς, τίποτε δέν ἐφαίνετο παρὰ μό-
νον αἱ στροβιλιζόμεναι νιφάδες τῆς χι-
νός. Ὁ τελευταῖος ὁμιλήσας ἤνοιξε τὴν
θυρίδα, ἀλλ' ὁ ἀνεμος ἦτο τόσον δυνα-
τός καὶ τὸ χιόνι εἰσέβαλεν εἰς τὸ δια-
μέρισμα μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ὁ κύριος
ἐκεῖνος ἠναγκάσθη νὰ τὴν κλείσῃ. Ἐκά-

θησαν λοιπὸν κ' ἐπερίμεναν μὲ πολλὴν
ἀνησυχίαν, ἕως ὅτου τὸ φῶς ἐνδὸς φανοῦ
ἐφώτισεν ἀπ' ἐξω τὴν θυρίδα. Μετ' ὀ-
λίγον, εἰσῆρχετο ὁ ὁδηγὸς εἰς τὸ δια-
μέρισμα.

— Τὸ τραῖνο, ποῦ ἐπὶ γαίαν πρὶν ἀπὸ
ἡμᾶς ἐξετροχιάσθη, καὶ ἴσως περάσουν
ἀρκετὲς ὥρες, ἕως ὅτου ἐλευθερωθῇ ἡ
γραμμὴ. Σᾶς ἐφερα ἕνα ζεστὸ σκέπασμα,
— προσέθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς
ἀδελφὰς Μάρσαλ — τὸ εἶχα παρμένο
μαζί μου ἐπὶ τῆς γαίαν, διὰ νὰ μὴν
κρυώσετε.

Τὰ κορίτσια ἐκάθητο ἀνὰ δύο ἀπέ-
ναντι ἀλλήλων. Ἐβαλε λοιπὸν ὁ ὁδηγὸς
τὸ σκέπασμα ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά των,
καὶ τὰ ἐτύλιξε καλὰ.

— Μήπως θὰ πᾶμε πάλιν πίσω εἰς
τὴν Μπάθ; ἠρώτησε περίφοβος ἡ Δω-
ροθέα.

— Ἐσεῖς θὰ ἐπρωτιμούσατε νὰ μεί-
νετε ἐδῶ γιὰ πάντα, δέν εἶν' ἔτσι; ἀ-
πήντησε γελῶν ὁ ὁδηγὸς. Μὴν ἔχετε
κανένα φόβον; εἴμεθα παραπολὺ μακρὰν
ἀπὸ τὴν Μπάθ διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ὁ-
πίσω. Τὸ καλὸ εἶνε, ὅτι θὰ φθάσωμεν
ἀργὰ εἰς τὸ Λονδίνον, διότι πρέπει νὰ
περιμείνωμεν, ἐννοεῖτε, ἕως ὅτου ἐλευ-
θερωθῇ ἡ γραμμὴ. Ἀλλὰ δέν ξαναπᾶμε
στὴν Μπάθ, οὐτε κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ μπο-
ρεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ σας τσακώσῃ τώρα...

Ὁ ὁδηγὸς ἀπεμακρύνθη, καὶ οἱ ξένοι
ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν τὰ κορίτσια.
Ἦρχισαν νὰ κάμνουν εἰς αὐτὰ διαφόρους
ἐρωτήσεις, ἀλλὰ αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν τό-
σον βραχύλογοι καὶ διστακτικαί, ὥστε
τὰ ἄφισαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἰδικήν
των συνομιλίαν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἡ-
θελήσαν νὰ προσφέρουν εἰς τὰς δεσποί-
νιδας Μάρσαλ ἀναψυκτικά, ἀλλὰ αἱ δε-
σποινίδες ἠρνήθησαν, ἐπειδὴ εἶχαν ἀπὸ
τὰ ἰδικὰ των. Ἡ Δωροθέα ἔδωκεν εἰς
τὰς ἀδελφὰς τῆς σάνδουιτς καὶ γλυκά,
καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν σιγὴ ἐπεκράτησεν
εἰς τὸ διαμέρισμά των.

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἐκάθητο
παραπλεύρως, καὶ ἡ τελευταία τὴν ἠρώ-
τησε ψιθυριστά:

— Εἶνε κίνδυνος, νομίζεις, Δωροθέα;

— Δέν ξεύρω... ἐλπίζω, ὄχι.

— Πῶς ἤθελα νὰ εἶχα καλλίτερον

χαρακτήρα! ἀνεστέναξεν ἡ Μαριωρὴ.
Δέν ξεύρεις, Δωροθέα, πόσον φρικτὰ ζη-
λιάρα εἶμαι ἐξ αἰτίας σου!

— Ζηλιάρα; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα μὲ
ἀπορίαν.

— Μάλιστα! πρῶτον, διότι ἐνόμιζα
ὅτι ἐνδιαφέρεσο περισσότερον διὰ τὴν μαμ-
μά, καὶ ἔπειτα διὰ τὴν Ρόζα. Θὰ με
συγχωρήσῃς ἂρά γε ποτέ;

— Μπα, τί ἀστεῖο! Βεβαίως, ἀδύνα-
τον εἶνε νὰ ἐφαντάσθῃς ὅτι τὰς ἀγαπῶ
περισσότερον ἀπὸ ἐμένα.

— Ἀ! ἴσως τὸ ἐφαντάσθῃς... Ὁ-
πωςδήποτε εἶμαι πολὺ κακὴ, ὡς φαίνε-

ται... ἀλλὰ, ἂν γλυτώσωμεν ἀπὸ αὐ-
τὸν τὸν κίνδυνον, ποτὲ πλέον δέν θὰ το
ξανακάμω.

Ἡ Δωροθέα ἔθλιψεν ὑπὸ τὸ σκέπα-
σμα τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Μὴν βασανίζεσαι τώρα γι' αὐτό,
τῆς ἐπιθύρουν. Ἐμένα δέν με μέλει...
Ἀλλὰ θὰ χαρῶ πολὺ, ὅταν φθάσωμεν
εἰς τὸ σπίτι! καὶ ἐννοῶ, ἀπὸ τώρα καὶ
εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ ὑπακούω, καὶ νὰ μὴ λέ-
γω ὅτι ἐγὼ γνωρίζω τὰ πράγματα καλ-
λίτερα ἀπὸ τὴν μαμμά.

— Ναί, μὰ ἐσὺ πάντοτε ἔχεις δίκαι-
ον! ἀπήντησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Ὅχι πάντοτε! ἀντέλεξεν ἡ Δω-
ροθέα.

Συνωμίλησαν ὀλίγον ὥραν διὰ τὸ σχο-
λεῖον καὶ διὰ τὴν φυγὴν των. ἔπειτα ἐ-
σιώπησαν καὶ αὐταί, καὶ ἤρχισαν νὰ λα-
γοχοιμῶνται.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ ὥραι. Ἡ κίνησις
τοῦ τραίνου τὰς ἐξύπνησε τότε. Ἡ ὁδὸς
εἶχε καθαρισθῇ.

Εἰς τὸν κατόπιν σταθμόν ὁ ὁδηγὸς ἐ-
φερε θερμὸν καφὲν καὶ ἐξαναγέμισε μὲ
βραστὸ νερὸν τὸ μαγκαλάκι διὰ τὰ πό-
δια, καὶ τέλος ἐξεκίνησαν διὰ τὸ τελευ-
ταῖον στάδιον τοῦ ταξιδίου των. Ἐχοι-
μήθησαν ἀρκετὴν ὥραν τὰ κορίτσια, ἀλ-
λὰ ἦσαν κουρασμένα, κρυωμένα καὶ ἀ-
ποκαρδιωμένα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν σταθ-
μόν τοῦ Πάδδινγκτον, εἰς τὸν Λονδίνον,
κατὰ τὰς ἐννέα τὸ πρωί. Ὁ ὁδηγὸς τὰ
συνεβούλευσε νὰ περιμείνωμεν ὀλίγον, ἕως
ὅτου φύγῃ ὁ πολὺς κόσμος, καὶ ὅταν, κα-
τὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Δωροθέας, ἐφε-
ρὲν ἕνα ἀμάξι διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπίτι,
τὰ κορίτσια ἀπεχαιρέτισαν τὸν φίλον των
μὲ ἀπειρα εὐχαριστῶ.

Τὰ ἄλογα ἐπροχωροῦσαν μὲ κόπον
καὶ ἀγῶνα, διότι καὶ εἰς τὸ Λονδίνον
εἶχε πῆσιν χιονοθύελλα, καὶ οἱ δρόμοι ἦ-
σαν γεμάτοι ἀπὸ πηκτὴν λάσπην. Οἱ ἄν-
θρωποι ἔτρεχαν εἰς τοὺς δρόμους, ὅσον
γρηγορώτερα ἦτο δυνατόν νὰ τρέξουν
μ' ἐκείνην τὴν λάσπην, διὰ νὰ ζεσταί-
ωνται...

— Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί θὰ 'ποῦν ὁ
μαμμάς καὶ ἡ μαμμά, καὶ ἂν θὰ θυ-
μώσουν! παρετήρησεν ἡ Μαριάννα, κα-
θὼς ἐπλησίαζαν εἰς τὴν συνοικίαν των.

— Νὰ θυμώσουν; ἀνέκραξεν ἡ Δω-
ροθέα, ἐκπληκτος. Καὶ διὰ ποῖον λόγον;

— Ποῦ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Ἀφοῦ δέν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ δια-
φορετικά, δέν ὑπάρχει λόγος νὰ θυμώ-
σουν, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα χωρὶς δι-
σταγμὸν κανένα, διότι τὴν πεποίθησιν
εἶχεν ὅτι ἐπρεπε νὰ κάμῃ αὐτὸ ποῦ εἶ-
χε κάμῃ, ὥστε δέν διανοήθη καὶ ὅτι ἐν-
δεχόμενον ἦτο νὰ τὴν ἐπιπλήξουν.

— Θὰ τοὺς τα πῆς ὅλα γιὰ μένα;
ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ Μαριάννα.

— Ἦμπορεῖς καὶ μόνη σου νὰ τα πῆς;
ἂν θελήσῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τα μάθουν!

ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ τόνον τόσον
σταθερόν, ὥστε ἡ Μαριάννα εἶδεν ὅτι δέν
ὑπῆρχε τρόπος ὑπεφυγῆς.

— Τότε, νὰ τοὺς τα πῆς ἐσὺ, ἀλλὰ
ὄχι ὅταν θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐμπρὸς ἢ αἱ μι-
κρές, — εἶπε κατόπιν, καὶ ἡ Δωροθέα
τῆς το ὑπεσχέθη...

Ἐφθασαν τέλος εἰς τὸ σπίτι. Ἡ Τζά-
νη, ἡ ὑπηρετρία, ἤνοιξε τὴν θύραν, κ'
ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοικτον ἀπὸ τὴν
ἐκπληξίν τῆς.

— Μέσα εἶνε ὁ πατέρας; τὴν ἠρώ-
τησαν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν ἀπάν-
τησιν τῆς, ἀνέβησαν καὶ εἰσώρμησαν εἰς
τὸ σπουδαστήριόν του.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἐκάθητο κοντὰ στὸ
τῆξι. Ἀπέναντί του ἐκάθητο μία ἄ-
γνωστος κυρία μὲ τὴν Οὐνίφορδ εἰς τὰ
γόνατά τῆς, ἐνῶ ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰ-
σαβέλλα ἦσαν ἀναπαυτικά καθισμένοι
εἰς τὸ χαλί. Ἐφαίνοντο, καὶ τὰ πέντε
αὐτὰ πρόσωπα, εὐτυχῇ καὶ ἡσυχᾷ, δι' αὐ-
τὸ δὲ αἰσθημα ἀνακουφίσεως ἐκυρίευσ-
ε τὰς συζήτας μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εὐρίσκον-
το ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σπίτι τῶν.

Τὰ τρία μικρὰ ἀνεπήδησαν μὲ τρελλὰ
ἐπιφωνήματα χαρᾶς, καὶ ὁ πατέρας ἐση-
κώη ἐκπληκτος.

(Ἐπεται τὸ τέλος.) ΚΙΜΩΝ ΔΕΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δορ Σ. Ε. Μπουκάιμ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ φράσις ἀπὸ
τὴν προηγουμέ-
νην μου ἐπιστο-
λήν, δίδει τὸ
θέμα τῆς σημε-
ρινῆς. Ποία εἶνε
αὕτη ἡ Ἀριστο-
κρατία τοῦ Πνεύ-
ματος; — μ' ἐρω-
τᾷ διὰ «κατεπιέ-
γοντος» δελτα-
ρίου μικρὸς ἀθηναῖος συνδρομητής, καὶ μὲ
παρακαλεῖ «θερμῶς» νὰ τὸν διαφωτίσω.

Φαντάζομαι τὴν ἀπορίαν του... Πρῶ-
την φορὰν ἀκούων τὴν λέξιν, θὰ ἐνόμι-
σεν ἴσως ὅτι ἡ Ἀριστοκρατία αὕτη εἶνε
καμμία ἰδιαιτέρα τάξις ἀνθρώπων, ἀνε-
γνωρισμένων, γραμμένων εἰς χρυσοβί-
λους, μὲ προνόμια, μὲ ἱεραρχίαν, μὲ
τίτλους μεταβιβαζομένους κληρονομικῶς,
κτλ. Κ' ἐπειδὴ τοιαῦτα τάξεις εἰς τὴν
Ἑλλάδα δέν ὑπάρχουν, διότι τὸ Σύν-
ταγμά μας δέν ἀναγνωρίζει οὔτε τί-
τλους οὔτε προνόμια, θὰ ὑπέθεσεν ἴσως
ὅτι ὁμιλοῦσα μόνον διὰ ξένους κόσμους,
— διὰ τοὺς κόσμους ὅπου ζοῦν καὶ βα-
σιλεύουν λόρδοι, δούκες, μαρκήσιοι, κό-

μητες κτλ. Ἐκεῖ βέβαια, ἐσυλλογίσθη,
θὰ ἐδρεῖται καὶ ἡ Ἀριστοκρατία τοῦ
Πνεύματος...

Ὅχι, μικρὲς μου φίλε, καὶ ὅλοι σεῖς
ποῦ θὰ εἶχατε τυχόν τὰς αὐτὰς ἀπορίας.
Ἡ Ἀριστοκρατία τοῦ Πνεύματος δέν
εἶνε τάγμα ἱποτικόν, δέν ἐδρεῖται εἰς
ὀρισμένον τόπον, δέν ἔχει χρυσοβίλους
καὶ τίτλους, ἢ ἂν ἔχη τίτλους, αὐτοὶ
δέν μεταβιβάζονται πάντοτε ἀπὸ τὸν πα-
τέρα εἰς τὸν υἱόν...

Ἡ Ἀριστοκρατία τοῦ Πνεύματος
εἶνε παγκόσμιος, ἐλευθερά καὶ ἀπερίο-
ριστος. Μέλη τῆς ὑπάρχουν εἰς ὅλας
τὰς χώρας τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰς πλέον
μοναρχικὰς ἕως τὰς πλέον δημοκρατι-
κὰς, παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι
μὲ πνεῦμα, ἱκανοὶ νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ νὰ
τιμοῦν τὸ πνεῦμα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί,
οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν τοῦ
Πνεύματος, εἴμπορεῖ νὰ ἰσχυρὸν συγχρόνως
εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν τάξιν· εἴμπορεῖ νὰ
εἶνε ἀριστοκράται ἐξ αἵματος ἢ καὶ ἀ-
φανεῖς πληθεῖσι· εἴμπορεῖ νὰ εἶνε βασι-
λεῖς ἢ ὑπηρεταί, στρατηγοὶ ἢ ἀπλοὶ
στρατιῶται, πρέσβεις ἢ θυρωροί, κατα-
στηματαρχαὶ ἢ ἐργαταί, καθηγηταί τοῦ
Πανεπιστημίου ἢ γραμματοδιδάσκαλοι
χωρικοί. Εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν αὐτὴν
ἀνήκουν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ
γυναῖκες, νέοι καὶ παλαιά. Καὶ ὡς ἀρχη-
γούς των, ὡς ἀνωτέρους των, ἀναγνω-
ρίζουν τοὺς μεγάλους, τοὺς ἀληθινὰ με-
γάλους ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος, δηλα-
δὴ τοὺς ποιητάς, τοὺς φιλοσόφους, τοὺς
συγγραφεῖς, τοὺς καλλιτέχνους, τοὺς ἐπι-
στήμονας, — καὶ ὄχι μόνον τῆς χώρας
των, ἀλλὰ τῶν χωρῶν ὅλων ὄχι μόνον
τῆς ἐποχῆς των, ἀλλὰ τῶν ἐποχῶν ὅ-
λων· ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Ἰψεν
ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους μέχρι τοῦ Σπένσερ,
ἀπὸ τοῦ Φειδίου μέχρι τοῦ Ροντέν ἀπὸ
τοῦ Ἀρχιμήδους μέχρι τοῦ Παστέρ.

Ἡ Ἀριστοκρατία τοῦ Πνεύματος εἶνε
λοιπὸν διεθνής. Αἱ Βιβλιοθήκαι, τὰ
Μουσεῖα, τὰ Θέατρα, τὰ Ἐπιστημονικά
Ἐργαστήρια, — ἰδοὺ οἱ ναοὶ τῆς. Ἀλλ'
αὐτοὶ οἱ ναοὶ, ὅπουδήποτε γῆς καὶ ἂν
ὑπάρχουν, ἀνήκουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον,
εἰς ἰθαγενεῖς καὶ εἰς ξένους, — ἀνήκουν
εἰς τὴν ἰδίαν θρησκείαν. Δέν εἶνε ὅπως οἱ
ναοὶ τῶν διαφόρων τόπων καὶ θρησκευ-
μάτων, οἱ ὅποιοι διὰ τοὺς ἐξ ἄλλων τό-
πων ἀλλοθρησκίους εἶνε ξένοι. Ὅχι! εἰς
ἐν Μουσεῖον ἢ εἰς ἐν Θέατρον, ὅπου λα-
τρεύεται τὸ πνεῦμα, εἴμπορουν νὰ συ-
ναντηθοῦν ἀδελφωμένοι ἀπὸ χιλιάς πα-
τρίδας πιστοί. Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, π. χ.
ἐνώπιον τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους,
κλίνουν μετὰ τῆς αὐτῆς λατρείας τὴν
κεφαλὴν ὁ Ἀγγλὸς πλησίον τοῦ Ρώσ-
σου, ὁ Γερμανὸς πλησίον τοῦ Ἰταλοῦ, ὁ
Γάλλος πλησίον τοῦ Ἑλλήνου, — ἀρκεῖ
νὰ ἰσχυρὸν εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν τοῦ
Πνεύματος.

Οἱ ἄλλοι παρέρχονται ἀδιάφοροι...
Αὐτοὶ εἶνε οἱ ξένοι, — ἄς εἶνε καὶ Ἑλ-
ληνες... Εἶνε οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρω-
ποι, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κό-
σμον χωρὶς πνεῦμα, ἀνίκανοι νὰ γνω-
ρίσουν καὶ νὰ τιμῇσουν τὸ πνεῦμα, ἀνί-
κανοι νὰ αἰσθανθοῦν καὶ νὰ ἐννοήσουν τὸ
ῥαῖον, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἀληθές. Αὐτοὶ δέν
ἀνέχονται εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν τοῦ
Πνεύματος, ἄς εἶνε ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ
ἢ Ἀριστοκράται, — ἄς εἶνε στρατηγοί,
πρέσβεις, βασιλεῖς, πρίγκιπες, κόμητες,
ὅτι θέλετε!

Ὅταν εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπι-
στολήν, σᾶς ἔλεγα ὅτι τὴν τριακοσιε-
τηρίδα τοῦ Δὸν Κιχώτη ἐώρτασε μαζί
μὲ τὴν Ἰσπανίαν ἡ παγκόσμιος Ἀρι-
στοκρατία τοῦ Πνεύματος, ἐννοοῦσα ὁ-
λους τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ὅλον τὸ κό-
σμον, ὅσοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν,
νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ τιμοῦν τὸ ἀρι-
στούργημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐννοεῖτε
φυσικά, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μολονότι
ἀδελφωμένοι εἰς κοινὴν λατρείαν, ἀνή-
κουν εἰς διαφόρους τάξεις κοινωνικὰς,
καὶ εἰς τὰς πλέον ἀντιθέτους...

Ἀλλ' ἡ κοινὴ λατρεία ἀδελφώνει.
Καὶ θὰ σᾶς φέρω τὸ παράδειγμα τοῦ κύ-
κλου μας. Οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συν-
δρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως εἶνε παιδιὰ
διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων: παιδιὰ βα-
σιλέων, ἡγεμόνων, ὑπουργῶν, νομαρχῶν,
δημάρχων, βουλευτῶν, στρατηγῶν, ναυάρ-
χων, τραπεζίτων, μεγαλειόδωρων, — ἀλλὰ
καὶ ἐμπόρων ἀπλῶν, μικροῦ παλλήλων,
ἐργατῶν, χειρωνακτῶν. Παιδιὰ γονέων
ἰσχυρῶν καὶ ζαπλοῦτων, ἐγγράφοντα ἐξ
ἰδίων των καὶ ἄλλους ἢ παιδιὰ ἀσώμων
καὶ πτωχῶν, ἐγγραφεύμενα διὰ συνεισφο-
ρᾶς. Ποία διαφορά! τί ποικιλία! Καὶ ὁ-
μως τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν
εἰς ὅλην τὴν σφαῖραν καὶ χωρίζομενα
ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ἀπόστασιν, εἶνε ἀ-
δελφωμένα, ἐνωμένα, συνασπισμένα εἰς
κοινὴν λατρείαν τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε
καὶ αὕτη μία λατρεία καθαρῶς πνευμα-
τική. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀποτελοῦν μί-
αν μικρὰν Ἀριστοκρατίαν, εἶνε ἡ κρῆμα
τῆς πανελληνίου νεότητος. Ὁ δὲ σκοπὸς
τῆς Διαπλάσεως κατ' οὐσίαν δέν εἶνε
ἄλλος, παρὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἱκανὰ νὰ
γνώσουν μίαν ἡμέραν, εἴτε ὡς ἀρχηγοὶ
εἴτε ὡς ἀπλοὶ θιασῶται, εἰς τὴν μεγá-
λην, τὴν παγκόσμιον Ἀριστοκρατίαν τοῦ
Πνεύματος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

Βλέπει ὁ Θεὸς τὰ λάθη σου
Ὅμως σιωπᾷ καὶ κλαίει.
— Ὁ γειτόνάς σου τίποτα
Δέν βλέπει... κι' ὅλο λέει.
(Ἐκ τῶν τοῦ Σααδὴ)

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

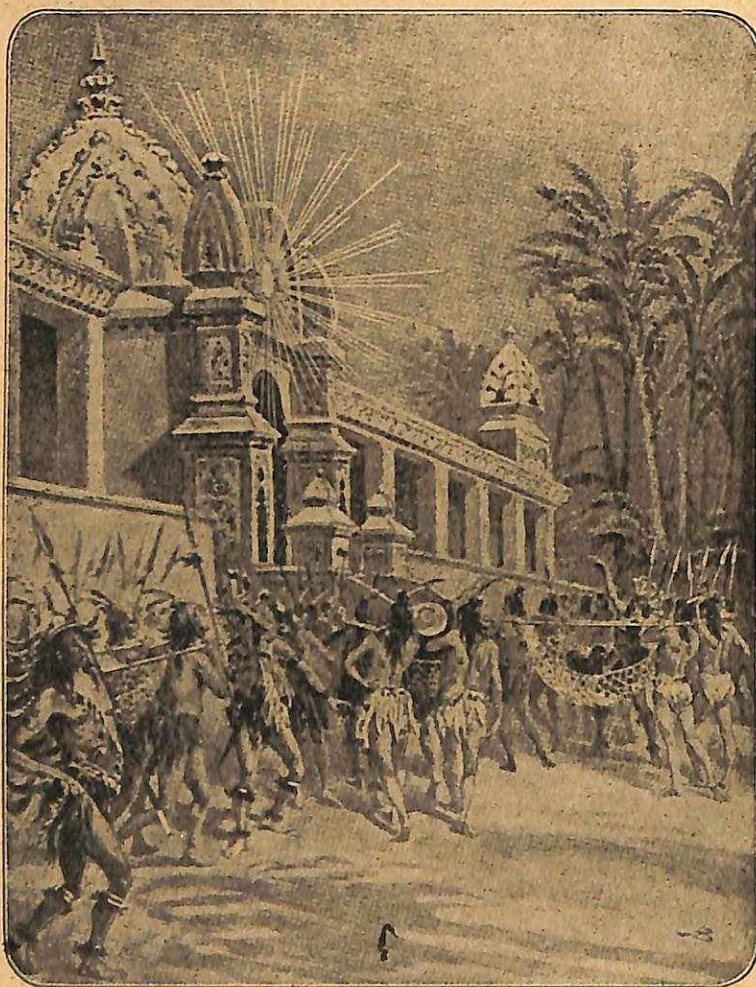
— "Ας παραδοθῶμεν, Δὸν Ραφαήλ, — ἐπανελάθεν ὁ Βελάσκος. "Ἴσως θὰ ἴδωμεν τότε τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

— "Ἔστω! — εἶπεν ὁ καλλιεργητής.

— Καὶ ὁ Γιαρουργὴς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Θὰ προσπαθῶμεν νὰ τοῦ δοθῇ χάρις.

Καὶ κατόπιν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰνδὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἀπαθὴς ὡς ἄγαλμα ἐκ πόρφυριτου λίθου, εἶπε:

« Τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα... » (Σελ. 196, στήλ. 6'.)

— Ἰδοὺ τὰ ὅπλα μας! παραδίδόμεθα εἰς τὸν Γιόπην, ἀλλὰ βασιζόμεθα εἰς τὸν ὄρκον σου.

— Οἱ Ἑπειρομέριοι δὲν ὀρκίζονται διὰ νὰ παραδοῦν τὸν ὄρκον των...

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπεβιβάζοντο εἰς τὸ μονόξυλον, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβιβάζοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνηθισμένοι παρὰ τὴν ὄχθη τῆς σάβανας.

Καμμία θριαμβευτικὴ κραυγὴ δὲν ὑπεδέχθη τὴν παράδοσιν των. Τοὺς ἐπίασαν, τοὺς ἐξήπλωσαν μέσα εἰς τρεῖς αἰ-

ώρας κρεμασμένους ἀπὸ τρία μακρότατα κοντάρια, τὰ ὁποῖα ἐβάσταζαν δώδεκα ρωμαεῖοι Ἰνδοί, καὶ τοὺς μετέφεραν διὰ μέσου τοῦ δάσους μετὰ μεγάλην ταχύτητα. Τοὺς εἶχαν ἀφίστη λυτὰ τὰ χεῖρια καὶ τὰ πόδια, ἀλλὰ ἐκείνοι οἱ τετρακόσιοι ἢ πεντακόσιοι Ἰνδοὶ τοὺς συνόδευαν ἀπὸ κοντὰ, κρατοῦντες δόρατα καὶ καλαμοσωλήνας...

Μετὰ τρεῖς ὥρας, ἐκείνῳ τὸ πλῆθος ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς ἓν τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα, τελείως ὀρθογώνιον, στηριζόμενον ὁλόγυρα εἰς εἰκοστέσσαρας στύλους στολισμένους μετὰ χρυσῶν ἐλάσματα, καὶ μετὰ τὴν στέγην συνεπα-

σμένην ἀπὸ χρυσῶν ἐπίσης πλάκας, αἱ ὁποῖαι ἐλαμποκοποῦσαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του κατεβιβάσθησαν ἀπὸ τὰς αἰώρας καὶ ἐκλείσθησαν εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἣ ὁποία εἶχε ἐπίσης λιθίους τοίχους καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο εὐρύγυρα παράθυρα, ἀλλὰ ἀνοιγμένα εἰς ὕψος εἰκοσι ποδῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τὸ μόνον στόλισμα τῆς αἰθούσης ἦτο τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἡλίου, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓνα χρυσοῦν δίσκον μετὰ ἀργυρᾶς ἀκτῖνας καὶ τοποθετημένον εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἀντικρὺ εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, ἕως ὅτου ὁ Γιόπης ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην σας, — εἶπεν ὁ Ἰνδός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν παραδοθῇ. Μὴ φοβῆσθε τίποτε, καὶ ἀναπαυθῆτε ἡσυχαιοί.

Κατόπιν ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ ἐξῆλθον, κλείοντες τὴν θύραν καὶ ἀσφαλίζοντες αὐτὴν ἐξωθεν μετὰ τοὺς μοχλοὺς τῆς.

— Ποῦ μᾶς ἔχουν φέρῃ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ὅστις δὲν εἶχε συνελθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν παραζάλην του.

— Εἰς ἓνα ναὸν ἀριερωμένον εἰς τὸν ἡλίον, ὑποθέτω — ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ ἀπεθαύμαζεν ἡσύχως τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας. — Καθὼς φαίνε-

ται, αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν διατηρήσῃ τὴν παλαιὰν θρησκείαν τῶν Περουβιανῶν.

— Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως μας ἀφίνουν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνας, γιὰ τὴν μου.

— Ἐλπίζω νὰ μας ἐνθυμηθοῦν.

— Καὶ ὁ ἄρχηγός σου πολὺ αὐτὸς ὁ Γιόπης ν' ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην μας; Ἀρχίζω νὰ βλέπω σκοτεινὰ τὰ πράγματα...

— Δὲν μου λέτε, Βελάσκει, ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐφαινότο ὅτι ἐβασανίζετο ἀπὸ μίαν σκέψιν. — Οἱ Ἰνκας ἔκαμναν ἀνθρωποθυσίαν εἰς τὸν ἥλιον;

— Ὁχι, Δὸν Ραφαήλ. Εἰς τὰς ἐπισήμους τελετὰς τῶν ἐθυσιαζαν πρόβατα, λάμας, προβατοκαμήλους, ἀλλὰ ποτὲ ἀνθρώπους.

— Οὐτε τοὺς ἐχθρούς, ποῦ ἐπιαναν αἰχμαλώτους εἰς τὸν πόλεμον;

— Οὐτε αὐτούς.

— Μὲ ἐλαφρόντε ἀπὸ μεγάλο βάρος, Βελάσκει. Εἶχα ἀρχίσῃ νὰ φοβοῦμαι μήπως εἶχαν σκοπὸν νὰ προσφέρουν τὴν ζωὴν μας θυσίαν εἰς τὸν ἥλιον.

— Μὴν ἔχετε αὐτὸν τὸν φόβον; οἱ παλαιοὶ Περουβιανοὶ δὲν ἦσαν κακοί, καθὼς ἄλλο!

— Μά, ἐπὶ τέλους, ἡ θέσις μας δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος, Βελάσκει.

— Ἀς μὴν ἀπελπίζωμεθα, Δὸν Ραφαήλ.

— Σοῦτ'! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Εἶχεν ἀκούσῃ φωνὰς πλησίον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν καὶ εἰσῆλθον δύο Ἰνδοί, κρατοῦντες δύο μεγάλα πανέρια ἀπὸ πλεκτὰ φύλλα, ὅπου περιείχοντο πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νεροκολόκυθα, τὰ ὁποῖα εἶνε χωρισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν κοῦῖ, γεμάτα ἀπὸ διάφορα εἶδη λαχανικῶν, καρπῶν καὶ ποτῶν.

Ἀφίσαν τὰ πανέρια καταγῆς, ἐπροσκύνησαν τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους κλίνοντες τὸ ἐν γόνυ, καὶ κατόπιν ἀνέστησαν χωρὶς οὐτὲ λείψιν νὰ προσφέρουν.

— Μὲ τὴν ὥραν τοῦ ἔρχεται τὸ πρῶτον γευμα, — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. — Ἡ κοιλιά μου εἶνε ἐντελὴς ἄδεια...

— Ἀς δοῦμε τί μας ἔφεραν, — εἶπεν ὁ ἰατρός, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὰ πανέρια. — Διάβολε! ... ἀκριβῶς τὴν τροφήν τῶν ἀρχαίων Περουβιανῶν! ... Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, ὡς φαίνεται, ὄχι μόνον διετήρησαν τὴν πρώτην θρησκείαν τῶν Ἰνκας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου. Νὰ ἡ σοῦπα τῆς κινέας, ποῦ ἔτρωγαν εἰς τὸ Περου πρὶν ἀπὸ τρεῖς αἰῶνας.

— Τί εἶνε αὕτῃ ἡ κινέα; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἐνα εἶδος κελύφου, τὸ ὁποῖον παρὰ γεται ἀπὸ τὸ χηροπόδιον. Τὸ φυτὸν τοῦτο κάμνει κάτι φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν ἀπλήστως αὐτοὶ οἱ λαοί, καὶ

τὰ ὁποῖα λέγουν ὅτι εἶνε τρυφερά καὶ πολὺ νόστιμα.

— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοῦῖ τί περιέχει, σοφέ μου φίλε; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Ἀόρβα, ἐν εἶδος πιζελία, ὡς βλέπετε, ἀλλὰ μεγαλύτερα καὶ καλλίτερα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἰδικά μας. ... Αὐταὶ αἱ σαρκώδεις σφαῖραι, ποῦ εἶνε μεγάλαι ὥς μ' ἓνα λεμόνι καὶ ψημέναι, εἶνε πάπα καὶ ἐκρησσίμουν ὡς ἄρτος εἰς τοὺς Ἰνκας αὐταὶ αἱ μικραὶ ρίζαι, ποῦ εἶνε ξηραμένα εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἶνε γλυκύτεραι ἀπὸ ζάχαριν, λέγονται τόκα, καὶ αὐτὰ τὰ γεώμηλα, τὰ κόκκινα, κίτρινα, μαῦρα καὶ ἄσπρα, ποῦ ἔχουν τὸ καθένα διαφορετικὴν γεῦσιν, ὀνομάζονται οὐλίκου.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ βολβοί;

— Εἶνε κουτσουτσού, μανιτάρια κρυμμένα μέσα στὸ χῶμα, καὶ αὐτοὶ ἐδῶ ἱνκοί, κ' ἔχουν τὴν γεῦσιν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὡμοὶ προξενοῦν δυνατόν κεφαλόπονον, ἐνῶ ψημένοι εἶνε ἀπ' ἐναντίας ὑγιεινότετοι.

— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ τὰ ποτὰ;

— Εἶνε ζῦθος ἀπὸ ἀραβόσιτον.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες, ποῖοι εἶνε; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν. Δύο Ἰνδοὶ εἶχαν εἰσελθῇ ἀθρόμβως ἀπὸ μίαν πλευρικὴν θύραν, καὶ εἶχαν σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τοὺς συλακισμένους, μετὰ τὰ χεῖρα σταυρωμένα εἰς τὸ στήθος καὶ μετὰ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ ἀνεπήδησεν ὀρθίως, ἔβαλε κραυγὴν ἐκφράζουσαν τὴν κατὰ πληξίν του, καὶ κατόπιν ὀρμῶν πρὸς αὐτούς μετὰ κλειστοὺς γρόνθους, ἀνεβόησε:

— Ἐσὺ Μάνκο! ... Ἐσὺ Χουαίνα!

— Ἐμεῖς, ἀφέντη, ἀπήντησαν οἱ δύο Ἰνδοί, χωρὶς νὰ σαλεύσουν.

— Κ' ἔρχεσθε νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὴν σκλαβιάν σας;

— Ὁχι, ἀφέντη! ἐρχόμεθα νὰ σου ποῦμε ὅτι ἐπετύχαμεν τὴν χάριν σου ἀπὸ τὸν Γιόπην.

— Ἀ! ...

— Μά, ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο; ἠρώτησαν κατὰπληκτοὶ ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός.

— Θέλετε νὰ το μάθετε; — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Εἶνε οἱ δύο Ἰνδοί, ποῦ ἤρχοντο πρὶν ἀπὸ μᾶς κ' ἐβόθισαν τὴν ἀκατόν μας.

— Μὰ πῶς τοὺς γνωρίζεις, ἐξάδελφε;

— Εἶνε οἱ δύο σκλάβοι, ποῦ εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὸ κτήμα.

— Ἀλήθεια, ἀφέντη, — ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Ἰνδοί.

— Ἦτο ἀληθινὴ ἡ ὑποψία μου! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. — Ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ, ποῦ ἠκούσθη εἰς τὸ δῶμα, ἦτο πάντοτε στ' αὐτιά μου. ...

— Ἐσεῖς εἰσθε λοιπὸν, ποῦ μας ἐφέρατε τόσα ἐμπόδια, διὰ νὰ μας ἐμποδίσετε νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μάνκος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσουν λευκοὶ ἄνθρωποι τὰ χῶματα ποῦ κατοικοῦν οἱ ἀπόγονοι τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἡμεῖς ἠθέλαμεν νὰ σας σταματήσωμεν, χωρὶς ὅμως νὰ σας κακοποιήσωμεν. Στὸ χέρι μας ἦτο, ἐπάνω ἀπὸ εἰκοσι φοράς, νὰ σας σκοτώσωμεν, καί, ὡς βλέπετε, ποτὲ δὲν σας ἐπειράξαμεν.

— Τὸν ἐγνώριζες λοιπὸν τὸν Γιαρουργή; — ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ναί, ἀφέντη.

— Ἐξηγήσου λοιπὸν...

— Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Ἑπειρομέριοι, καθὼς ὁ Γιόπης. Ὁ φίλος σας ταξιδιώτης, ποῦ μας ἔκαμε σκλάβους, μᾶς

« Τὸ πλῆθος παρεμέρισε. » (Σελ. 198, στήλ. 6.)

εἶχε πιάσῃ εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνῶ ἐκυνηγοῦσαμεν λαμαντίνους. Τὸ βράδυ, ποῦ σας εἶδαμεν νὰ ἐπιστρέφετε εἰς τὸ κτήμα μετὰ τὸν Γιαρουργή, μᾶς ἐγεννήθη ἡ ὑποψία ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἠθέλει νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ, κ' ἐσύρθημεν ἕως τὸ δῶμα, κρυμμένοι μέσα στὰ κλαδιά. Ὅτι εἴπατε, τὸ ἠκούσαμεν, καὶ τότε ὁ Χουαίνας, ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν αἰμιον προδοσίαν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ κ' ἔβγαλε ἐκεῖνην τὴν κραυγὴν, ἡ ὁποία τόσον σας ἔκαμε ν' ἀνησυχῆσετε. Ἡμεῖς ἀμέσως ἐκάμαμεν τὴν ἀπόφασιν μας. Ἀπὸ τὰς ἀποθήκας σας ἐπήραμεν δύο τουφέκια, κ' ἐξεκινήσαμεν μ' ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μονόξυλά σας, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ πανί, διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν

δρόμον σας καὶ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν φυλὴν μας διὰ τὸν κίνδυνον ποῦ ἔτρεχε. Δύο φορές ἐδοκιμάσαμεν νὰ σκοτώσωμεν τὸν προδότην, ἀλλὰ κάποιος πονηρὸν δαιμόνιον τὸν ἐπροστάτευε. Ὅταν σὰς ἐσταματήσαμεν εἰς τὸν δευτέρον καταρράκτην, ἐφύγαμεν διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν Γιόπην, καὶ ἡ φυλὴ μας μετὰ τοὺς συμμάχους μας ἔκαμαν τὰς ἐτοιμασίας των διὰ νὰ σας ἀποκρούσουν.

— Ἀλλά, διατί μας ἀφίσατε ζωτανούς; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Διότι, ὅσον καιρὸν ἤμεθα σκλάβοι σου, δὲν εἴχαμεν ποτὲ καμμίαν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶμεν μαζί σου, ἀφέντη. — εἶπεν ὁ Μάνκος μετὰ ἀξιοπρεπὲς ἥθος.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, μετὰ συγκίνησιν εἰς τὴν φωνήν του. — Μὰ ὁ Γιαρουργὴς τί ἄνθρωπος εἶνε;

— Ἐνας φιλόδοξος, ποῦ ἐμίσουςε θανάσιμως τὸν Γιόπην, διότι ἡ φυλὴ τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου τὸν εἶχε ἐκλέξῃ ὑπέρτατον ἀρχηγόν της.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουργὴς;

— Ἐδῶ, αἰχμαλώτης μας.

— Ποῦ τὸν ἐπιάσατε;

— Εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ἐσέρνετο μέσα στὰ χόρτα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μανόαν καὶ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Γιόπην.

— Καὶ τί θὰ τον κάμετε τώρα;

— Οἱ προδότες τιμωροῦνται μετὰ θάνατον οἱ καίμανοι τῆς μαύρης λίμνης τὸν περιμένουν.

— Καί, ἂν ἐγὼ σὰς ὑποσχεθῶ νὰ τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸν ἀφίσω νὰ ξαναπατήσῃ σ' αὐτὰ τὰ μέρη; — Ἀδύνατον νὰ σοῦ τον δώσωμεν.

Ὁ Γιώτης τὸν κατεδίκασε, καὶ ὁ Γιαρουργὴς θ' ἀποθάνη.

— Κ' ἐμεῖς, τὸ ἴδιο ;

— Ὅχι· αὐριοὶ οἱ *πιάγε* θὰ ἐρωτήσουν τὰ σπλάγγχνα τοῦ μαύρου ἀρνίου εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ *Ραῖνοῦ*, ἀλλὰ ὁ Γιώτης τοὺς ἔχει εἰπῇ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποθάνετε, καὶ θὰ τὸν ὑπακούσουν.

— Μὰ, ποῦ θὰ γίνη αὕτῃ ἡ τελετὴ ;

— Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν ναόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν ἥλιον.

— Καὶ θὰ μας ἀρίστη ὁ Γιώτης νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐλεύθεροι εἰς τὸν τόπον μας ;

— Ναί, διότι ἡμεῖς τὸ ἐζητήσαμεν, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς πίστεώς μας.

— Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, τείνων πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας. — Ἀλλὰ τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, δὲν θὰ τὴν ἴδωμεν οὐδέποτε ;

— Ἰσως, ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ... Χαῖρε, ἀφέντη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΟΥ

Τὴν ἐπιούσαν, πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴν, ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ συντροφοὶ τοῦ ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν ἥγον αὐλῶν καὶ τυμπάνων, τὸν ὁποῖον συχνὰ συνάδουν ὁ ζῦταται κραυγαῖ ἀνθρώπων. Πέριξ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἥλιου εἶχαν, ὡς φαίνεται, συναθροισθῇ ἀρκεταὶ χιλιάδες Ἰνδῶν...

— Μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς εἰς τοὺς δύο ἄλλους. Ἀρχίζει ἡ ἐορτὴ τοῦ *Ραῖνοῦ*, καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐτοιμάζονται νὰ χαίρετῃσιν τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἥλιου.

— Κ' εἰπεία θὰ εἰσέλθουν ἐδῶ ; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόντος.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Βελάσκος. Θὰ ἔλθουν νὰ θυσιάσουν τὸ μαῦρο ἀρνὶ καὶ νὰ ἐρωτήσουν τὰ σπλάγγχνα των.

Ἡ ὀχλοβοὴ παρετείνετο ἔξω. Ἐξάφνα ὁμως ἔπαυσεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νέαι ἀντήχησαν διαπεραστικαὶ κραυγαί, ἐνῶ τὰ τύμπανα καὶ οἱ αὐλοὶ ἔπαιζαν μανιωδῶς.

— Ὁ Ἥλιος ἀνέτειλεν, — εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ὁ ὁποῖος ἐπρόσχε νὰ παρακολουθῇ τοὺς διαφόρους ἐκείνους ἤχους.

Ἐπέρασαν ἀκόμη μερικά λεπτά ἀγωνίας διὰ τὸν Δὸν Ραφαήλ καὶ τὸν Ἀλόντον, οἱ ὁποῖοι πάντοτε εἶχαν ἀνησυχίας, κατόπιν δὲ ἦνοιξαν αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ, καὶ ἐνεφανίσθησαν ὀκτώ Ἰνδοὶ στολισμένοι μὲ ποικιλόχρωμα πτερά καὶ μὲ χρυσοκεντημένα φουστάνια, βασιτάζοντες ἕνα ὀλόχρυσον θρόνον, ὅπου ἐκάθητο ἕνας ἄλλος Ἰνδός, φέρων εἰς τὸ μέτωπον τὸν κόκκινον κεφαλόδεσμον, τὸ διακριτικὸν σημεῖον τῶν ἀπογόνων τῶν Ἰνκας, καὶ εἰς τοὺς ὤμους ἐν εἶδος μανδύου μὲ χρυσὰ στολίδια. Εἰς τοὺς πόδας εἶχε κνημίδας ἀπὸ κόκκινον βαμβακερὸν ὑφάσμα, καὶ εἰς τὸ στήθος κρεμασμένην, μὲ μίαν ἀλυσίδα, τὴν εἰκόνα τοῦ Ἥλιου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφαίνετο ἕως τριῶντα ἐτῶν. Ἦτο ὑψηλὸσωμος, εἶχε εὐρὺ τὸ μέτωπον, τὰ χαρακτηριστικὰ πολὺ κανονικώτερα ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους του, καὶ πολὺ ἐξυπνον τὸ βλέμμα.

— Ὁ Γιώτης ἴσως ; — ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, παρατηρῶν ἀνεάνως τὸν Ἰνδόν.

— Αὐτὸς εἶνε, — ἀπήντησε μίαν φωνή.

Ἦτο δίπλα τοῦ ὁ Μάνκος, ὁ πρῶτον σκλάβος, ὅστις ἐπρόσθεσε :

— Μὴ φοβῆσθε... θὰ ἐλευθερωθῆτε.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἥλιου, ἐργαζόμενος καὶ ἡγγισε τὸν πλακοστρωτον μὲ τὸ μέτωπόν του, καὶ κατόπιν προσέφερεν εἰς τὸν Ἥλιον ὡς ἀνάθημα ἕν χρυσοῦν δοχεῖον, λεπτότατα τεχνουργημένον, ἐνῶ ἄλλοι Ἰνδοί, οἱ μεγιστάνες βεβαίως, προσέφεραν λίθους πολυτίμους ἢ μικρὰ εἰδωλα πτηγῶν καὶ ζώων ὀλόχρυσα.

Τότε ὁ Γιώτης ἐσηκώθη καί, ἀποτείνόμενος πρὸς τοὺς *πιάγε*, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν, διέταξε :

— Ἀς ἔλθῃ τὸ ἀρνίον.

Τὸ πλῆθος παρεμέρισε, καὶ ἐν ἀρνίον ἐσύρθη ἐμπρός, — ἀρνίον κατάμαυρον.

(Ἐπεται τὸ τέλος) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη.]

ΤΑ ΜΗΛΑ ΤΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Ἡ μικρὴ Ἀνθούλα, ἡ κόρη τοῦ μυλωνᾶ, μ' ἕνα καλὰ γέμιστο μῆλα, κόκκινα σὰν τὰ μάγουλά της, ἐπήγγινε στὸν μύλο τοῦ πατέρα της, ὅταν στὸν δρόμον μιά γρηγοῦλα, μὲ φτωχικὰ ροῦχα, τὴν ἐσταμάτησε :

— Κοριτσάκι μου, διψῶ, πολὺ διψῶ· καὶ ἂν ἤθελες νὰ μου δώσῃς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μῆλα, ποῦ ἔχεις στὸ καλὰθὶ σου, εὐθὺς θὰ ξεδιψάσω.

— Πάρε, κυρά, πάρε ! εἶπε ἡ Ἀνθούλα, — πάρε ὅσα μῆλα θέλεις. Κάμε ὁμως γρήγορα, διότι εἶμαι βιαστική, καὶ με περιμένουν...

Ἡ γρηγοῦλα ὁμως δὲν ἦτο διόλου βιαστική. Ἐσήκωσε τὸ ζαρωμένο χέρι της καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ καλὰθὶ μὲ τὰ μῆλα, καὶ ὕστερα εἶπε :

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου, ἔχεις χρυσὴ καρδοῦλα, καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸ προσημασίαν, καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀνταμείψω. Ἀρα φθάσης στὸν μύλο τοῦ πατέρα σου, φύλαξε καὶ κλειδώσε αὐτὰ τὰ μῆλα, καὶ ἂν σὺ ἢ οἱ δικοὶ σου ἐπιθυμήσετε τίποτε, ἀρκεῖ νὰ πάρετε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μῆλα, νὰ φωνάξετε τί θέλετε καὶ τί ἐπιθυμεῖτε, καὶ ἀμέσως θὰ γίνη τὸ θέλημα καὶ ἡ ἐπιθυμία σας. Μὴ λησμονῆς ὁμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποῦ θέλει νὰ γίνη εὐτυχής, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ μετρίλῃ τοὺς πόθους του καὶ τὰς ἐπιθυμίας του...

Ἡ γρηγοῦλα ὁμως δὲν ἦτο διόλου βιαστική. Ἐσήκωσε τὸ ζαρωμένο χέρι της καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ καλὰθὶ μὲ τὰ μῆλα, καὶ ὕστερα εἶπε :

Ἡ Ἀνθούλα ἔφυγε τρεχάτη καὶ ἔφθασε εἰς τὸν μύλο. Ἐκεῖ ἐκάθησε καὶ εἶπε πῶς εἶδε στὸν δρόμον μιά καλὴ κυρά — μιά νεράιδα ἢ μάγισσα, — καὶ ὁ μυλωνᾶς ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα.

— Φέρε ἀμέσως ἕνα μῆλο ! ἐπρόσταξε τὴν κόρην του.

Ἡ Ἀνθούλα τὸ ἔφερε, καὶ ὁ μυλωνᾶς τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι, καὶ εἶπε :

— Θέλω αὐτὸς ὁ μύλος νὰ γίνη ἕνα μεγάλο καὶ ἀπέραντον παλάτι, καὶ μέσα νὰ εἶνε ἄρχοντες μεγάλοι καὶ τρανοὶ !

Ἐγέμισε ἀμέσως ὁ μύλος ἀπὸ ἄσπρο καπνὸ, ἔπειτα ἀπὸ λαμπρὸν φῶς, ἔπειτα ἔγινε ἕνως κρότος φοβερός, καὶ ὅταν ἔφυγεν ὁ καπνός, ὁ μυλωνᾶς καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του εὐρέθησαν μέσα εἰς μίαν μεγάλην ὠραίαν σάλαν, μὲ τοὺς τοίχους χρυσομένους καὶ στολισμένους μὲ καθρέφτες, μὲ τὰ ταβάνια ζωγραφιστά.

Ἀνοίξαν τότε δύο θυρόφυλλα, καὶ ἕνας ὑπὲρτης, μὲ ροῦχα κόκκινα, καὶ χρυσὰ σερίφητα, ἐφώνησε :

— Ἐρχονται οἱ καλεσμένοι !

Ἀρχόντες καὶ ἀρχόντισσες, μὲ ἀτλάζια καὶ βελούδα καὶ μεταξωτά, μὲ δαντέλλες καὶ κεντήματα, ἦλθαν μέσα, καὶ ἐγέμισαν ἡ σάλα. Ὅλοι ἐσκύψαν καὶ ἐχαίρετῃσαν τὸν μυλωνᾶ καὶ αὐτὸς ἐγύρισε στὴ γυναῖκά του, καὶ τῆς εἶπε :

— Θαῦμα τῶν θαυμάτων ! Ἐγινε ὅ,τι ἐζητήσα...

Ἐμῖς ὁμως, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἡμαστε μὲ τὰ παλὰ μας, ἀφοῦ οἱ καλεσμένοι μας εἶνε τόσοι εὐμορφα στολισμένοι... Ἀνθούλα, φέρε ἄλλο ἕνα μῆλο !

Ἡ Ἀνθούλα τὸ ἔφερε.

— Θέλω εἶπε ὁ μυλωνᾶς, ἐγὼ, καὶ ἡ γυναῖκά μου, καὶ ἡ κόρη μου, νὰ βρεθοῦμε μὲ ροῦχα πλούσια, σὰν πρίγκηπες καὶ πρίγκηπισσες...

Ἡ Ἀνθούλα ἐτρίβε τὰ μάτια της. Ἐθαρροῦσε πῶς ἔδλεπεν ὄνειρο. Διότι εἶδεν ἔξωθεν ὅτι τὸ φτωχικὸ της φουστάνι εἶχε γίνη ὠραιότατο ἄσπρο φόρεμα, ὅτι ἡ μητέρα της ἐμοιάζε μὲ μεγάλην ἀρχόντισσα, ὅτι ὁ πατέρας της ἦτο πλουσιώτατος στολισμένος, σὰν πρίγκηπας...

Ἐπλησίασαν οἱ ἄλλοι ἄρχοντες, μὲ ὑποταγὴν καὶ ταπεινότητα, καὶ ἔλεγον εἰς τὸν μυλωνᾶν πόσον τὸν ἐσέβοντο καὶ ὅτι ἦσαν ὅλοι πρόθυμοι εἰς τὰς διαταγὰς του.

— Ἀνθούλα, πήγαινε νὰ κλειδώσῃς αὐτὰ τὰ μῆλα, εἶπεν ὁ καινούριος ἀρχοντας, εἶνε μῆλα ποῦ ἔχουν μεγάλην ἀξίαν...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ', ὁ πρῶτον μυλωνᾶς ἐφώνησε τὴν Ἀνθούλαν καὶ τῆς εἶπε νὰ φέρῃ ὅλα τὰ μῆλα.

— Πατέρα, — εἶπεν ἡ μικρὴ, ἐνῶ τὰ ἔβαζεν ἐπάνω στὸ τραπέζι, τῆς σάλας, — ἡ νεράιδα εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ξεύρωμε καὶ νὰ μετριάσωμε τοὺς πόθους μας.

Δὲν εἴμαστε ἀρκετὰ εὐτυχεῖς ὅπως εἴμαστε τώρα ; ...

— Σώπαινε, γλωσσού ! τῆς εἶπεν ὁ μυλωνᾶς.

Καὶ ὕστερα μὲ τὴν σειρὰν ἐζήτησε : « Πολλὰ χωράφια... ἄλογα καὶ σκύλους νὰ βγαίνῃ στὸ κυνήγι... ὑπόγεια γεμάτα μὲ χρυσάφι... » Ὑστερα εὐρέθη νὰ ἔχη καὶ ἄλλα ἀπαιτήσεις· ἠθέλησε νὰ ἔχη καὶ ἄλλα παλάτια, καὶ ἄλλους πύργους, εἶπε « Θέλω... θέλω... θέλω » τόσοι φορὲς, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ κόρη του ὀρθά-κορτὰ τοῦ εἶπε :

— Πατέρα, ἐτελείωσαν τὰ μῆλα. Δὲν ἔμεινε πιά οὔτε ἕνα...

Ὁ μυλωνᾶς ἐθύμωσε καὶ ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Ἐπειτα ὁμως εἶπε :

— Δὲν πειράζει ! Ἐπὶ τέλους, εἴμαστε πολὺ πλούσιοι...

Κατὰ δυστυχίαν ὁ νέος ἀρχοντας εἶχε καταντήσῃ ἄνθρωπος πολὺ φιλόδοξος καὶ ἀπληστος, καὶ καθημερινῶς ἐγρόνιζε· δὲν ἤτανε ὅσον ἤθελε πλούσιος ! ἔδλεπε ἄλλους, ποῦ εἶχαν περισσότερα χρήματα καὶ ὑποστατικά ! ἐζήλευε τοὺς γείτονάς του. Καὶ τὸ χειρότερον, ἔδλεπεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ θέσις του εἰς τὴν συντροφίαν τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐστ'νοχωρεῖτο...

Ἦτο μάλιστα τόσοι πολὺ στενοχωρημένος, ὥστε μίαν ἡμέραν ἡ κόρη του Ἀνθούλα ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε κυρὰ στὸ αὐτὶ :

— Πατέρα, ψέματα εἶπα ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα τὰ μῆλα. Εἴχε φυλαγμένο ἕνα ! Τί θέλεις διὰ νὰ σου φύγῃ ἡ πίκρα καὶ ἡ στενοχωρία σου ;

Καὶ ὁ μυλωνᾶς ἀμέσως ἐφώνησε :

— Ἀχ ! ἂς ἤμουν στὸν μύλὸ μου ἄλλη μιά φορὰ !

Ἐνα σύννεφο ἐγέμισε τὸ παλάτι, καὶ πρὶν περάσῃ πολὺ ὥρα, εὐρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς στὸν παλῶ τους μύλο. Ἐμπρὸς στὸ τζάκι ἐστέκετο ὀρθὴ ἡ μάγισσα :

— Μυλωνᾶ, μυλωνᾶ ! Βλέπεις ὅτι ἐπρέπε νὰ μετριάξῃς τοὺς πόθους σου ; Καλὰ τὰ ἐκατάφερες τώρα ! Τὰ πλούτη, ὅπως βλέπεις, δὲν εἶνε πάντοτε ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν δὲν ἦσαν τόσοι ἀχόρταγος, θὰ ἐζητοῦσες μικρότερα πράγματα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν κατάστασίν σου...

... τώρα, πρέπει νὰ ξαναρχίσῃς τὴν ἐργασίαν τοῦ μυλωνᾶ. Νὰ μακαρίζῃς τὸν ἐαυτόν σου, ποῦ ἐφύλαξε τὴν κόρην σου ἕνα μῆλο, καὶ ἐστὶν ἡμπερσεσν' ἀρίστη ἐκείνην τὸν ξένον κόσμον, ὅπου θ' ἄρρωστοῦσες καὶ θὰ πέθαινες ἀπὸ τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν στενοχωρίαν.

Ἰσως ἐπιστρέψω καμμιά μέρα νὰ σε ἰδῶ καὶ νὰ ἰδῶ ἂν ἔγινες ἀξίος νὰ σ' εὐνοήσω πάλιν μὲ τὰ χαρίσματά μου...

Καὶ ἡ μάγισσα ἐχάθη μέσα εἰς τὸν καπνόν.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Οἰκοδιδάσκαλος : — Διὰ τὴν ἐμελέτησιν γῆς βράδυ ;

Ὁ μικρὸς Τοτός : — Ἐπειδὴ ἀργάσατε σήμερα, ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ ἔλθετε.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Αἰσίου.

Ὁ μικρὸς Νίκος, ἐξερχόμενος τοῦ λουτροῦ : — Μαμμά, σκούπισέ με καλὰ γιὰ νὰ μὴν σκουριάσω !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Αἰῶτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸ *Ταπεινὸν Γιοσεμί*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1903-1905, ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμούς (Δύσεων, Ἀσκήσεων, Διηγήματος καὶ Κυριακῆς) πέντε Γ' Βραβεῖα καὶ ἓξ Ἐπαίνους, ποῦ ἰσοδυναμοῦν μὲ τὴν μονάδα.

Συγχαίρω τὸ *Ταπεινὸν Γιοσεμί*. Ἀς ἐκλέγῃ τοὺς τίμους του καὶ ἂς τοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

Αὐτοὶ εἶνε οἱ τίτλοι τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ διαδεχθῶν τὰ τρία ποῦ δημοσιεύονται ὁλονὲν καὶ τελειοῦνται εἰς τὸ προσεχές.

Ὁ τίτλος μᾶς λέγει πολλὰ. Μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν Γαλίαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' καὶ ΙΔ', εἰς τὴν ἡρωϊκὴν καὶ ἱπποτικὴν ἐποχὴν τῆς Γαλίας. Μᾶς λέγει ὅτι Ἀρτανιάν δὲν εἶνε ὁ περίφημος ἥρωας τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά ; Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶνε πασίγνωστον καὶ ἡ φήμῃ τῶν ἡρώων του, τοῦ Πόρθου, τοῦ Ἀθω, τοῦ Ἀραμι, τοῦ Ἀρτανιάν, μεταβιβάζεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν...

Οἱ τρεῖς μικροὶ Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν εἶνε τρεῖς ἀδελφοί, τρία γενναῖα καὶ ἡρωϊκὰ παιδιά, — 18, 16 καὶ 12 ἐτῶν, — ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν, ἀνεψιοὶ τοῦ Ἀρτανιάν, καὶ ἔρχονται εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ εὐρύνουν τὴν ἐπὶ τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ των, τοῦ πρῶτον Ἀρχηγῶν τῶν Σωματοφυλάκων, νῦν δὲ στρατάρχου τῆς Γαλίας. Μετὰ πολλὰς περιπετειὰς καὶ ἀνδραγαθίαν, εὐρίσκουν τὸν Ἀρτανιάν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ προσκολλοῦνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς Ἀκόλουθοι. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ προσηρῶντος μὲ τὴν εὐφροσύνην καὶ μὲ τὴν ἀνδρείαν των, τὰς μεγαλητέρας ἐκδουλεύσεις, καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἐκείνον ἀναδεικνύονται ἡρώες. Χάρης εἰς αὐτοὺς, ὁ Ἀρτανιάν κερδίζει μίαν ἀπὸ τὰς σημαντικώτερας τοῦ μάχας !

Τὰ ἐπεισόδια, φαῖδρα ἢ συγκινητικά, ἀστεῖα ἢ τραγικά, περιεργότατα πάντοτε, διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν. Καὶ τὸ ἔργον κοσμεῖται ἀπὸ λαμπρὰς εἰκόνας, ζωγραφισμένας μὲ τὴν πένναν ἀπὸ ἔξαγον γάλλον ζωγράφον, σωστὰ καλλιτεχνήματα.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ ἐκχρησθῇ διαβάσει τοῦ «Τριῶν Σωματοφυλάκων» διὰ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς «Τρεῖς Ἀκόλουθους». Τὸ μυθιστόρημά μας εἶνε αὐτοτελές, καὶ ἀρκεῖ αὐτὸ διὰ νὰ μᾶς ὁ ἀναγνώστης ὅτι χρειάζεται καὶ περὶ τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» μὲ τοὺς ὁποίους σχετίζεται.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἕνα ἀριστοῦργημα. Διὰ τὰ δύο ἄλλα, τὸ «Προχόρησιον» καὶ τὸν «Ἐλέφαντα τοῦ Βασιλέως», θὰ σὰς εἴπω εἰς τὸ προσεχές.

Μία σπουδαία εἰδήσις : Τὸ Ὀχρὸν Ἀράραντον [EE] ἐτοιμάζεται νὰ βάλῃ κολάρα. Φαντασθῆτε λοιπὸν σκοτούρας καὶ τρεχάματα...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν : ὁ Θεοδόσης Καλλιτέχνης μὲ τὸν Φρά-Διάβολον, Ἐντενέμιο Ἐλληνοπόλο καὶ Ἀροσούλαν τοῦ Ὀλύμπου — ἡ Ἐσθὴ Φοῖβη μὲ τὸν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Κυριατίζουσαν Σημαῖαν καὶ Κόρην τοῦ Αἰῶτος — ἡ Διακριθεῖσα Ἀροακίς μὲ τὴν Ἀροακίδα Ἀριόσση, Κερνυραῖαν Ἀροακίδα, Μεμφίδα καὶ Ἀροσούλουσαν Νύκταν — τὸ Ὑπερ Πατριδὸς μὲ τὴν Σημαῖαν τοῦ Φωτός, Ἀνδρὸς τῆς Ἀγρότης,

Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ χαριτωμένου (φαντάζομαι πιά ἀφοῦ φορέσῃ καὶ τὰ κολάρα !) καὶ εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς τοῦ δι' ὅσα καλὰ προνοῦν περὶ ἐμοῦ.

Ὡ, πόσα πράγματα μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων ! [EEE]. Ἐπιστολὴν, δύο διηγηματικὰς μεταφρασμένας, ποιήματα καὶ μίαν ὠραίαν κάρταν διὰ τὴν Πρωτομαγιά. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ. Ἐπίσης καὶ ἡ μικρὰ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος διὰ τὰς εἰκονιστικὰς ποῦ τῆς ἔστειλε.

Μαρίτσα τῆς Χίου [EE], νομίζω καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ λάμπα σου ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὰ κατορθώματα τοῦ δικοῦ μας Ἡρακλέους... Τὸν Σολωμοῦ ὑπάρχουν πολλὰ ἐκδόσεις· ἀλλ' ἡ καλλιτέρα εἶνε τῆς Βιβλιοθήκης Μαρασλὴ ἀπὸ 350 σελίδας μὲ λαμπρὰς εἰκόνας. (Ἀπευθυντέον : Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Μπέκ, Ἀθήνας).

Καὶ ὁμως, Ὑπερ Πατριδὸς [EE], οἱ Διαγωνισμοὶ δὲν ἐξηκολούθησαν. Φέτος θὰ ἔχωμεν ἀκόμη Δημοψήφισμα, Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, μίαν ἢ δύο ἀκόμη Κυριακὰς

